

RAFE

Edebiyat,
fikir,
kültür,
sanat
derginiz.

Yıl: 3
Sayı: 24
Eylül - Ekim 2023

İmtiyaz Sahibi
Süveyda Güleç

Editörler
Süveyda Güleç
Sevinç Beysun Sağar

Ön Kapak - Arka Kapak
Ahmet Öztürk

Tasarım
Ahmet Öztürk
Gül Sultan Çiçek

Düzeltili
Ömer Kalender

İçerik Fotoğrafları Sorumlusu
Zeynep Sude Alataş

Röportaj Sorumlusu
Meryem Özdemir

Sosyal Medya Sorumlusu
Seleme Kayabaşı

Spor Sayfası Sorumlusu
Tanık Güleç

Website Sorumlusu
Hakan Karaduman

Podcast Sayfası İçerik Sorumlusu
Aybike Ulubaş

İletişim
iletisim@rafdergi.com

raf.dergi

raf_dergi

02 Editörden 03 Meyve Vermeyen Ağacı Taşlamalı, Yaban Anılarını Öldürmeli Miyiz? Deneme 04 Piriñ Hanı Hikâye

05 Biz Şiir 06 Takvim Yaprakları Hikâye 09 The Summer I Turned Pretty Filmsever

10 Ölümün Bıraktığı Yerde(n) Sarıl Bana Şiir 11 Öncü Gülmez ile Röportaj Şiir 13 İftirayı İtiraf Şiir

14 Karikatüristik 15 Hazan Yaprağıyım Şiir 16 Boşluk Şiir

17 Foto-Sentez 19 Sakura Mucizesi Hikâye 23 Paris, Hayallerin Başkenti Gezi Yazısı

25 Şık Pazar Satıcısı Hikâye 29 Foto-Sentez 31 Sesleniş Şiir

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

Yağmurlu bir gecede çakan şimşeklerden biriyle birlikte gökyüzünde asılı kalmışım gibi hissettiğim bir andan merhabalar sevgili okur. Etrafımı görüyorum, önümü ve gideceğim yolu da seçebiliyorum az buçuk; fakat enseme bir ürperti... Tüm ışığıyla, enerjisiyle, büyüklüğüyle başımın az üstünde gökyüzüne mih gibi çakılmış bir şimşek; uzaklaşsam üstüme çekeceğim, olduğum yerde kalsam ben durdukça o korkuyla büyüyecek, ona doğru gitsem yanacağım. Şaşkınlar meclisinde, böyle asılı kalmış duruyorum sanki, sevgili okur. Hangi yöne gitsem bilmem, sayfalarımın, satırlarımın, hecelerimin arkasındaki nabızı duyuyorum, içimdeki tüm o fikirlerin ve kıpırdanışların yankısı bir yandan beni güneşli günlere inandırırken bir yandan da tüm varlığımın yavaş yavaş şimşek tarafından eriyip gittiğini ve karanlığı harladığını hissediyorum. Var olmak, sevgili okur, sancılı bir süreç; başı olan ama sonu olmayan bir süreç. Bu süreçte eriyip başkalaşacak mıyız, çağlayıp çoğalacak mıyız, şimşek mi, gökyüzü mü, güneş mi olacağız, hiçbiri olamadan sadece duracak mıyız, hep birlikte göreceğiz. Şu an içinde bulunduğum gökyüzünde yutulmamaya çalışırken size güneşi tasvir edemiyorum, sevgili okur, kusuruma bakmadan içimde barındırdığım seslere kulak vermenizi rica ediyorum. Umarım sizin gökyüzünüz gelen sonbaharın aksine, günlük güneşliktir.

Kucak dolusu sevgi ve selam...

Okumak, düşünmek hep sizinle olsun.

Meyve Vermeyen Ağacı Taşlamalı, Yaban Arılarını Öldürmeli Miyiz?

Zehra Ustaoglu

Zayıf ve işe yaramaz şeyler üzerine

Geçenlerde rastladığım bir videoda, bir kadın elindeki bardakla yaban arılarının yuva yaptığı çatı gibi bir yere yaklaşıyor. Elindeki bardağı alttan kapatarak arıları içine hapsediyor ve arılar birer ikişer içinde bulunan sıvının içine düşüyorlar. Sonradan anlıyoruz ki içindeki sıvı, benzin. Çeşitli yöntemlerden sonra bunun en ideal yöntem olduğunu ifade ediyor. Fikrinin işe yaramasından dolayı gururluydu. Oldukça rahatsız edici bir durum.

Yıllardır çocuklarla çalıştığım için, maalesef çocukların bu konudaki tutumu biraz benziyor. Geçenlerde çocuklardan birini yaban arılarını öldürürken görünce ani tepki vermemeye çalıştım ve kafa açmamak için kendimi zor tuttum. Bir daha yapmaması gerektiğini açıkladım, aksi takdirde farklı bir yol izleyeceğimi belirttim. Ben eğitimde cezaya inananlardandım. Tabii dozu ve sıklığı önemli. Yıpratılan her şey etkisini kaybeder. Bu ceza yarım saat oyun dışında bırakma olabilir, sevdiği oyuncakla bir süre oynamama olabilir, gibi gibi (Aklınıza Allahsız Buğra'nın pedagoğu geldiye üzülmeyin, benim de geldi. Neydi o, ceza halısı mıydı?).

Hayat böyledir. Prens veya prenses değil, vicdanlı insan yetiştirmeniz önemlidir. Hele sizin prensiniz inanın kimseyi ilgilendirmiyor. Bir şey yaparsınız ve bedelini ödersiniz. Ama hayır, ama o daha çocuk diyorsanız, konunun çok başındasınız, size hiç vaktimi harcamam. Yine de belirtmekte fayda var, cezadan kastım psikolojik veya fiziksel şiddet değil.

Konumuza geri dönelim. Bir şey bizim için yararlı değilse, ondan açık veya yakın gelecekte bir fayda sağlamıyorsa değersiz midir? Değildir. İnsanların bilinçli veya bilinçsizce aklına bu kadar güvenmesi de ayrı bir olay. Biz yaratılanlarız, bunu sık sık hatırlamak güzel olabilir. Daha da önemlisi, size bunu hatırlatanlarla oturup kalkmak.

Kimileri vardır bahçesine çiçek ekmez, ekerse o da yenmeli, en azından reçeli yapılmalıdır. Ama biber, domates, karpuz öyle midir? Asla.

Peki, sen bir başkası için bu noktadaysan, onu ne yapacaksın? Hatta bırak faydayı, zararın varsa ve bu bir yaban arısınınkinden yüzlerce defa fazlaysa? İnsanın kendisinden fayda sağlamadığını, sadece insan olduğunu, vicdan sahibi olduğunu hatırlamak için görece zayıf, nazik, ilgiye muhtaç şeylere hayatında yer açması önemlidir... Hatta çok önemlidir. Vicdan insanı insan kılandır.

Pirinç Hanı

Buğra Akbağ

Avlunun taşlarına güneş vurmuştu. Kuyruksuz tekir, hanın giriş kapısının dibinde uyukluyordu. Sinekler avludaki masaların üzerinde cirit atıyor; kirli masalara dökülmüş yemek artıklarıyla kendilerine ziyafet çekiyorlardı. At pazarında antikacılık yapan emekli matematik öğretmeni Nejat Bey karnını doyurmak bahanesiyle handa dükkânı olan gençlik aşkı Nuran'ı görmek için her öğlen soluğu handa alırdı. Nuran dükkânın önüne koyduğu taburesine oturmuş, ona karşı olan ilgisini her fırsatta belli eden handaki sahafın sahibi, seneler önce bir gözünü tatbikat sırasında şarapnel çarpması nedeniyle kaybettiğinden malulen emekliye ayrılan Yarbay Musa Bey'le sohbet ediyordu. Yine her zamanki gibi alımlıydı. Kızıl saçlarını topuz yapmış, ışıltısını bir gün olsun yitirmeyen yeşil gözleriyle Musa'yı izliyordu. Kendisini bir gün olsun fark etmeyen o yeşil gözlerin, o yarı âmâ, boşboğaz Musa'nın tütün çiğnemekten sararmış dişlerini, kırılmış kirli sakalını, bakımsız yağlı saçlarını, nasırlı ellerini her gün ilgiyle izlemesi midisini bulandırdı Nejat'ın. Dişlerini sıkı, şakaklarında soluk mavi bir damar belirirdi. Elini öfkeyle sanki küfretmesine engel olmak ister gibi gayriihtiyari çenesine götürdü. Yine sakalını yarım yamalak tıraş ettiğini fark etti. Gözleri eskisi kadar iyi görmüyordu. Geçenlerde eski bir ahşap kapıyı elden geçirirken az kalsın parmağından oluyordu. Çırağı bir doktora görünmesi için ısrar etse de Nejat ayak diriyordu.

Evde kaldığı için mahallenin diline düşmekten ölesiye korkan, geceleri ağlamaktan her sabah gözleri daima şiş biçimde hanın yolunu tutan handaki büfenin sahibinin kızı Zeliha, ne etinden yapıldığı belli olmayan, kötü kokusu tüm hana yayılan ve yağ içinde yüzen sucukları yanında bir bütün ekmekle Nejat'ın masasına bıraktı.

Nejat gastritini azdıran bu sucuklara iğrenerek baktı. Onu her gördüğünde birkaçı eksik sararmış dişleriyle samimiyetsizce gevrek gevrek gülererek selam veren Musa'yla göz göze geldiği için iştahı kaçmıştı. Sucuğun yağına bandırdığı ekmeği bacaklarının arasında dolanan sarmana uzattı. Sarman bir iki koklasa da beğenmeyerek Nejat'ın yanından uzaklaştı. Açlıktan kemikleri belli olan sarmanın bile yemeye yanaşmaması Nejat'ı iyiden iyiye soğutmuştu yemekten. Zeliha'yı çağırıp sucukları kaldırmasını, ona çay getirmesini istedi. Sucukların beğenilmemesini şahsi bir mesele gibi hisseden Zeliha yüzü beş karış, inatçı bir kökü topraktan söker gibi aldı sahanı masadan. Nejat kendisine tepki olarak yapılan bu hareketin farkına varmadı. Zeliha zift gibi demli çayı masaya sertçe koydu. Nejat'ın gözleri çay tabağında ıslanan şekerlere takıldı. Nejat'ın dalgınlığını Nuran'ın handa yankılanan kahkahaları bozdu. Bu kez de Nejat, Nuran'ın kahkahalarını şahsi bir mesele gibi algıladı. Sanki herkes onunla dalga geçmek için bir tiyatro düzenliyordu: Pislik içindeki masa, Zeliha'nın yağ içinde yüzen sucukları, Musa'nın pis pis gülümsemesi, Nuran'ın kahkahaları, hatta sarmanın yemeğe burun kıvrması... Her şey kendine karşı düzenlenmiş bir tertip gibi geldi. Nuran, söylediklerini onaylamak anlamına gelecek bir biçimde gayriihtiyari Musa'nın eline dokundu. Bu anlık temas Nejat'ın başını döndürdü. Alnından göğsüne doğru inen bir sıcaklık hissetti. 35 yıllık memuriyetinden kalma alışkanlığı olarak iliklediği gömleğinin en üst düğmesi onu boğar gibi oldu. Bilmem kaçınıcı kez Nuran'ı sevdiği için pişmanlık hissetti. Nuran'a, Musa'ya, bu yaşına rağmen hâlâ gönlünün sesini dinlediği için kendine ağız dolusu sövdü. Öfkeyle ayağa kalktı. Her seferinde tövbe etse de ertesi gün yine geleceğini bildiği handan sendeleyerek dışarı çıktı.

Biz

Selçuk Küçükkarabay

Hasret kokusu sarmışken havayı
yangın yeri yüreğim memleketimden hâlli
duvarlarına yazdım gecelerde
loş ışıklar çakarken isyan edercesine
koyu sohbetlerde dahi
aklıma varlığının çoğu gitti
çoğu kaldı

Kendimsedim uzakta olup yakında olanı
kendimsedim yakında kalıp uzakta olanı
kendimsedim olanı olmayanı
kendimsedim seni
kendimden kendime varı gitti
yoğu kaldı

Elleri nasırlı çocuksu tebessümler
gülüşleri buruk mutluluklar küskün
ümidi Torosların tütmede
salgınımsı bir uçukluk cereyan hâlinde
hadsizlik değil adı sevdalık
benden Kerbela'da bir yudum su
izi kaldı

Görmek inadına havada güneşi
yıldızı yerde toprağı başta
görmek yetersizliğinden erimek
erinmeden karışmak doğada doğaya
kutsal kitaplardaki tüm günahlara evet
diyebilmek senle karışmak doğaya
sedasız çaresiz seni gitti
sizi kaldı

İşçiler sokakta geceden kalan bağırırlarda
bizi bizi çağırmalı bizden öteye sessizce
şahitlik zor olmasa gerek ikimizle
çıktım senden kalamadım geriye
çıktın benden varamadın bir yere
benden geriye çoğu gitti, yoğu kaldı
yoğu gitti, sözü kaldı, izi kaldı
bizi kalamadı.

Takvim Yaprakları

Kadriye Çiçek

Dönüp dolaşıp takvim yapraklarını en ince detayına kadar irdeliyordu. Bir yaprağı belki bin defa okumuştü ve okumaya devam da ediyordu. Kendisini hatırlamak istiyordu. Ama ne yaparsa yapsın hatırlayamıyordu. Hatırlamayı bırak anımsayamıyordu bile. Etrafındaki insanlar ve doktorlar zamana bırakmıştı kendilerince ve onun da zamana bırakması gerektiğini düşünüyor ve mütemadiyen tekrarlıyorlardı bu düşüncelerini. Kimse anlamak istemiyordu. O ise, kendini yiyip bitiriyordu. İnsan, kendinsiz bir hiçti. Bir boşluktu.

Soluğu kesik kesikti. Kimseyi dinlemek istemiyordu artık, tahammülü yoktu. Yedi yüz altmış sekiz gündür hem unutkanın hem de hatırlayamamanın kavuruculuğuyla yanıyordu. "Kimim ben?" diye deli divane mekik dokuyordu. Ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Zihni başıboş düşüncelerle sarmalanmıştı. Birden ne yapacağını şaşırırdı.

Bilmediği kendine katlanamıyordu. Kaldı ki kendimizi bildiğimizi zannettiğimiz biz insanlar ne kadar katlanıyoruz kendimize; gerçekten katlanabiliyor muyuz kendimize?

Yemeğini odasına hep ben götürüyorum. O, her defasında "Sen kimsin, adın ne?" gibi sorularla gözlerimi dolduruyordu. Düşünceler hissetmesine izin vermiyordu.

Herkes onun bu hâline alışmıştı. Kendimi onun yerine koyuyorum ve saatlerce etkisinden çıkamıyordum. Kim bilir o nasıl bir etkiye hapsolmuştu. Çok meşakkatli bir yoldu onunki. Yedi yüz altmış sekiz gün... Dile kolay! Kendinsiz bir yaşama nasıl alışılırdı ki?

Hiçbir şey ne görüldüğü gibiydi ne de olduğu gibi...

Bugün odasına yemeğini götürdüğüm sırada, odasından bir ses işittim. İvedilikle elimdekileri yere bırakıp kapısını açtım; korkudan dilimi yutmak üzereydim. Boylu boyunca yerde uzanıyordu.

Takvim Yaprakları

“Kendimi bir kuş olarak hayal ettim.” dedi hiç kıpırdamadan.

Anlam veremiyordum. Odanın her tarafı takvim yapraklarıyla doluydu. Birlikte dışarı çıkıp biraz yürümeyi teklif ettim. O ise reddetti.

“Takvim yaprakları...” dedi. “Takvim yaprakları, annemi anlattı bana, sonra doğduğum anı... Yani zamanı! Ben doğarken ölmüş annem... Ah! Ah! Hatırlamak çok korkunç. Hatırlamak istemiyorum; tekrar unutmak mümkün mü?”

Hatırlamıştı; evet ama nasıl, nasıl? Yedi yüz altmış sekiz gün... Yedi yüz altmış sekizinci günde hatırlamıştı. Onca zaman sonra.

Takvim yaprakları, yani zaman; önce elini tutup unutturmuştu. Şimdi de yine, elinden tutup hatırlatmıştı. Çünkü zamanın kıyısı yoktu. Sarılmak istiyordum ben babama. Acaba beni de hatırlıyor muydu? Nasıl olacaktı bugünden sonraki yaşantımız?

“Tekrar unutmak mümkün mü?” diye tekrarlıyordu; “Bugünden önceki günlerde hatırlamak mümkün değil mi?” diye sorduğu gibi. Gözleri kapalıydı.

“Ne demek üryan?” diye sordu.

Üryan mı? Anlamakta güçlük çekiyordum; ne ağlayabiliyor, ne de gülebiliyordum. Havsalam almıyordu. Bu şekilde hayal etmemiştim.

Uzandığı yerden doğruldu; parıldayan gözlerle bana bakıyordu. Hatırlamıştı beni. Onunla aynı kaderi yaşayan beni hatırlamıştı. O, doğarken annesini kaybetmişti; ben doğarken annemi kaybetmişim ve tuhaftır ki, ikimize de zamanı anlatan tek şey takvim yapraklarıydı. Unutmayı ve hatırlamayı...

“Üryan, çıplak demek.” dedim. “Bana sen anlatmıştın baba; insan, üryan doğuyor ve üryan ölüyor. İnsan, çıplak doğup, çıplak ölüyor.”

Zamanın kıyısı yoktu çünkü...

*Biz Voleybol
Ülkesiyiz*

The Summer I Turned Pretty

Sude

Yaz mevsiminin kendine özgü bir büyüsü vardır. Güneşin ışıklarıyla uyanılan günler, sıcak esen rüzgârlar, deniz kıyısında geçen akşamlar ve en güzeli, gün doğumuna kadar yıldızları izlemek... Yazın tatlı esintilerini, uslanmaz bir şekilde birini sevmeyi, aşkın can yakıcı taraflarını, büyümeyi ve gençliği anlatan The Summer I Turned Pretty, son zamanların en güzel yapımlarından biri diyebilirim. Jenny Han'ın kaleminden çıkan bu dizi Belly'nin hayatını değiştiren yazı anlatırken izleyiciyi gençlik yıllarına götürmekte.

Ana karakterimiz Belly ve ailesi her yaz Cousins adlı sahil kasabasında Fisher ailesinin yazlığına giderler. Belly'nin annesi Laurel ve Susannah Fisher üniversite yıllarından beri arkadaşlardır. Cousins ise dostluklarında özel bir yere sahiptir ve bu yeri çocukları için de özel bir konuma getirmişlerdir. Susannah'ın oğulları Conrad ve Jeremiah ise bu dizinin önemli iki parçasıdır. Bu yaz ise geçmiştekilerden farklı olarak her karakter için fazlasıyla önemlidir. Genç karakterler bu yaz aşk ile sınanırken, yetişkin karakterler ise hayatın kaçınılmaz zorlukları ile baş etmek zorunda kalırlar.

Ana teması ilk ve karşılıksız aşk olan bu dizide, aşkın her hâlini ve değişimlerini içtenlikle hissediyoruz. Aşk sadece mutluluklar ile dolu değildir, içinde mücadeleyi ve zorlukları da barındırır. Aşkın gücünü ve karmaşıklığını dokunaklı bir şekilde anlatan dizi aynı zamanda dostluğun ve anıların önemini bize hatırlatmakta. Eğer siz de benim gibi 2000'lerin romantik komedi filmlerine hayran biriyse bu diziyeye bir şans vermelisiniz :).

Ölümün Bıraktığı Yerde(n) Sarıl Bana

Hızır İrfan Önder

Hayatı ezberlediğim doğru
Yine de içimde bir korku mayalanıyor
Gece-gündüz kanatıyorum kendimi
Durulmuyor yalnızlığım!..

Kullanılmış bir ömür için
Dolaşamam mezat salonlarını
Sevsem bana yazlık
Sevmezsem sana!..

Ey hayat!
Ölümün bıraktığı yerde(n) sarıl bana!..

röportaj

Fil'm Hafızası Sayfasının Kurucusu
Öncü Gülmez İle

Öncelikle sizi tanımayan okurlarımız için biraz kendinizden bahseder misiniz? Kimdir Öncü Gülmez?

Eğitim geçmişimde Galatasaray Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi İşletme bölümü var. 2005 yılı itibarıyla girdiğim reklam sektöründe Mindshare, Starcom, Arena Media gibi global network'lere bağlı medya ajanslarında Stratejik Planlama ve Dijital Medya departmanlarında görev aldım. Pandemi döneminde de Happy People Project sayesinde 1 yıllık kreatif ajans deneyimi elde ettim. Medya stratejisi, konvansiyonel ve dijital mecrâ planlama/satın alma, yeni teknolojiler konusunda edindiğim bilgi ve donanım genişlerken üst düzey yönetici pozisyonunda da ilerleme fırsatı buldum. Şu an Sparkle Medya'da Ajans Başkan Yardımcısı olarak çalışıyorum.

Sizi daha çok Instagram'daki Fil'm Hafızası sayfanızdaki yorumlarınızla tanıdık. Bu sayfayı kurarken hedefleriniz, hayalleriniz nelerdi? Ve onlara ulaşabildiniz mi?

Aslında Fil'm Hafızası Instagram'ın henüz hayatımızda olmadığı hatta sosyal medyanın gündelik yaşamımızdaki etkisini yeni artırmaya başladığı 2011 yılında Facebook sayfası olarak kuruldu. Bu sayfayı kurarken amacım yakın arkadaşlarımla paylaştığım film önerilerimi bir arşivde toplamak ve bu arşivi yaşayan bir içerik platformuna dönüştürmekti. Facebook sayfası bu platformun ilk ayağıydı. O kadar hızlı büyüdü ki içerik üretimini sadece film tanıtımlarıyla sınırlı tutamadık. Kurduğumuz web sitesi üzerinden Analiz, Eleştiri-izlenim, Liste, Özel Dosya, Röportaj gibi farklı kategorilerden yazıları dijital okuyucularla buluşturduk. Sinema dünyasını ve özellikle festivalleri takip eden haberleri, bunun yanı sıra podcast/playlist gibi farklı formatları deneyimledik. Ancak bizi diğer sinema platformlarından ayıran en büyük artımız fiziksel etkinliklerimiz oldu. 2012 yazı itibarıyla İstanbul'un teraslı mekânlarında başlattığımız kısa film gösterimlerini sonrasında bar/restoran gibi mekânlara taşıyarak sinemaseverlerin izlerken sosyalleşebileceği ortamlar yarattık. Bu etkinlikler şu an Keşfetmenin Keyfi ismiyle devam ediyor ve her etkinlikte seçtiğimiz bir tema üzerinden oluşturduğumuz kısa film seçkisini seyirciyle buluştururken o temaya özel bir ünlüyü hem söyleşi hem interaktif oyunlarla programa dâhil ediyoruz. Sorunuzun asıl cevabına gelirse Fil'm Hafızası hedeflerimin ve hayallerimin üstünde bir oluşuma dönüştü.

Hobinizi bir adım ileri götürüp fikirlerinizi paylaştığınız bu sayfanın size ne yönlerden katkısı oldu?

Günümüzde özellikle beyaz yakalı diye tabir ettiğimiz, metropollerde yoğun iş temposunda çalışmak zorunda olan kişiler emekli olduktan sonra içlerinde ukde olarak kalmış ilgili alanlarını canlandırmak için uğraşıyorlar. Kimileri yemek alanındaki becerilerini göstermek üzere bir mekân açıyor, kimileri ise sanatsal veya sportif faaliyetlere yöneliyor. Aslında ben profesyonel kariyerimin yanında “sinema” gibi bir ilgi alanını daima canlı tutmak ve besleyebilmek üzere Fil'm Hafızası sayesinde ikinci bir kariyer yolu açtım. Platformun gelişmesi için gösterdiğim emek sayesinde birbirinden farklı sinemaseverlerle tanışmak, Türkiye’de sektöründen önemli yönetmen ve oyuncularla yakınlaşmak, sinema bilgi ve donanımımı geliştirmek faydasına sahip oldum. Reklamcılıkla uğraşan biri olarak yaratıcılık yönümü de geliştirdiğini söyleyebilirim.

Fil'm Hafızası'nın arka planında büyük bir ekip var. Bize biraz bu ekibin kuruluş hikâyesinden bahsedebilir misiniz?

Fil'm Hafızası her zaman gönüllü sinemaseverlerin katkısıyla yoluna devam etti. Bu platformda mühendis, bankacı, avukat, mimar, öğrenci gibi farklı meslek gruplarından pek çok üye yer aldı. Üyeler zaten Fil'm Hafızası platformunu farklı kanallardan takip eden ve sinema ilgileri üzerinden daha fazla faaliyet gösterme isteğinde olan kişilerdi. Ben üyelerimizi seçerken âdeta kurumsal bir firmanın işe alım sürecinde uyguladığı prosedürlerden yararlandım. İlk aşamada öz geçmişlerin incelenmesi, ikinci etapta sinema bilgi ve donanımlarının, ayrıca platforma verebilecekleri katkının araştırıldığı bir soru formu ve son aşamada yaklaşık 1 aya yayılan deneme süreci. Deneme süreci sonlandığında resmi olarak Fil'm Hafızası üyesisiniz. Bu topluluğun bir parçası olmak gerçekten çok değerli. Çünkü üyelerin Fil'm Hafızası üyesi olmalarıyla çevreleri, arkadaşları, kariyer planlamaları ve öncelikleri değişebiliyor. Hatta platforma girdiğinde üniversite öğrencisi olan arkadaşlarımızın çoğunun Türkiye’de sinema sektörünün farklı alanlarında çalıştığını görmek gurur verici. Bundan dolayı Fil'm Hafızası platformunu bir “okul” olarak tanımlayabiliriz.

Çok farklı alanlardan filmlerin kesitlerini sunuyorsunuz bizlere. Hangi filmlerin hangi sahnelerini paylaşacağınıza nasıl karar veriyorsunuz? Neye göre seçiyorsunuz?

Filmleri genelde vizyona girdikleri fragmanlar üzerinden izleriz; ancak bu görseller aslında filmi seyirciye pazarlamak için birtakım taktiklerden yararlanır. Bu taktikler bazen o kadar akıllıcadır ki aslında beğenmeyeceğimiz bir filmi merak edip izlemeye yöneliriz. Ben sahne kesitlerinin filmle ilgili daha gerçekçi bir izlenim yansıttığını düşünüyorum. Sahneler üzerinden filmleri hatırlamak ve sunmak daha doğru geliyor. Hatta bazen tek bir sahne bir filmi sevmemize neden yaratabiliyor. Çünkü o sahnede ruhumuza veya aklımıza dokunan bir mesaj, görsel veya işitsel bir imge var. Aslında film bir hazine ise biz o hazinedeki en değerli parçanın peşindeyiz.

Son zamanlarda izlediğiniz ve üstünde durulması gerekiyor dediğiniz, okurlarımıza önereceğiniz, sizi etkileyen bir filmi bizimle paylaşır mısınız?

İran sinemasını çok seviyorum. Ve hikâyelerinde hep bizim coğrafyamızdan benzerlikler yakalıyorum. Saeed Roustaei'nin “Leila's Brothers” filmi de bu anlamda beklentilerimi karşılayan, âdeta bir roman okuyormuş hissiyatı veren güçlü bir yapım. Yönetmeni İslami rejime karşı propagandaya teşvikte bulunduğu gerekçesiyle 6 ay hapis cezası aldı. Sansüre ve baskıya rağmen sanatın icra edilmesi gerekliliğine inanıyorum. Sanatın ve düşüncenin birbirinden beslenmesi, filmde geçen repliğe ithafen nasıl düşüneceğimizi öğrenmemiz açısından çok önemli.

Son olarak okurlarımıza ne söylemek istersiniz?

Sinemanın bir “eğlence” aktivitesi değil bir “sanat” dalı olduğunu hatırlatmak istiyorum. Sinema sadece Hollywood'dan ibaret değil; dünya sineması, farklı türler ve dönemler takip edilmeli. Eğer gerçekten sinemayı seviyorlarsa festivallere katılarak destek versinler, Türkiye sinemasının son dönemde yükselen gücünün farkında olsunlar ve dijital sinema platformlarının arasındaki farkı doğru gözlemlesinler.

İftirayı İtiraf

Kadircan Kocadağ

Biraz ileride göl su kurbağaları anız
kokuyor kan tarlası şimdinin Akeldama'sı
tatminsiz uzunca bir yaşam sefil kabız
ihtişamlı kısaca bir yaşama karşı

Kaslarımız katı bu gece tan ağırtısına
karşı gerinip hele ezkaza bir kıvanagör
tavsadin mı ne gelemedin şuradan şura
işte ne dilenci çolak ne de çocuk kör

Kapı askılığında don değiştirdi esvaplar
omzu sıyrık kadından ve gördüm ölü tahtadan
ki ol geçen günleri nisanla hatırlar
ben kim bilmem öyle zarif kompliman

Yoktur daha açık bakan sağ gözümde gözlere
nere baksam bulanık solumdan yalnız kımıldı
bir rüya sığar mı günübirlik sözlere
hep umut ettim ve bir tek anım kalmadı

Sakin kolay kapanan yaradan kör çakıyla deş
ellerinle böğrümü ki gittiğim ev değildir
saatler asılı saatlere gelir beşe şeş
hep bir anı bekleriz ki o da bu an değildir

Biz hangi zamana atılıverdik ki Haliç'te
kefal tutulur sabırlı gergin balıkçılarca
-balıklar mevsimini yadsır bu şehirde
akşamüstü telaşlarının arkasında

Kabahatsizce atılan adımlar o tarlada
şimdi en pespaye hâleriyle karşıımızdadır
bütün düzmece tanrıya çirkin iftira
bu şiir ne arınma ne de itirafır

Karikatüristik

Sude Alataş

Karikatüristik

HAZAN YAPRAĞIYIM!

Hızır İrfan Önder

gün ışıdı
ben
içinin karanlığında
boğulan
garip bir yolcuyum!..

çiğdemler açtı
bahar kol geziyor
dışarıda!
bense
bir hazan yaprağıyım!..

kardelenler
ölümü öldüren çiçekler!
hayata
kur yapıp duruyorlar...
ben
ölüme gülümseyen
yetim bir
Orta Doğulu
çocuğum!..

dilimde özgürlüğün şarkısı...

Boşluk

Mehmet Bilen

Bir boşluk var içimde gülüm,
Derin bir boşluk... içine düştüğüm.
Avutamıyor hiçbir sevda bu yüreğimi,
Kimse çıkarmak için, uzatmıyor ellerini.

Hayat boşluk kabul etmez de...
Benim kalbimdeki bu yokluk da ne?
Kim doldurabilir ki bu sonsuz derinliği,
Dünyaları yutsa da doyurmaz bu kara deliği.

Doldurulabilir belki fâni aşkların yeri,
Kapanabilir, şehvi sevdaların geçici izleri.
Heyhat! Bu boşluk ise kalbin en derinindedir,
İşte o kutsal mekân; yere göğe sığmayanın evidir.

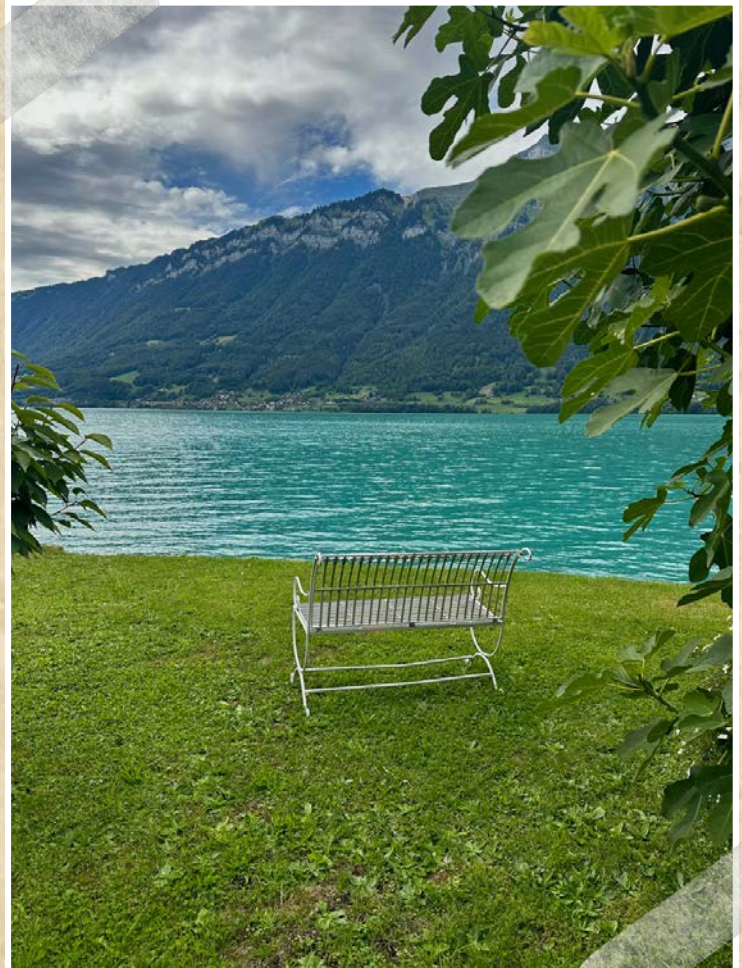
Şiir

isvitre

berna

Fotosentez

Fotosentez

Sakura Mucizesi

Merve Demir

(Önceki sayının devamı)

Ertesi gün olduğunda Haru uyanmıştı ve eve nasıl döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Dün gördükleri sanki bir rüya gibiydi. Tam o sırada Büyükanne Yoko odaya girdi ve dün oraya nasıl gittiğini, neler olduğunu sormaya başladı. Haru bir anda sesi hatırladı. Aslında oraya onun için gitmişti ve sonrasında uyuyakalmıştı. Büyükannesine tepeden inerken ayağının takıldığını ve sonrasında düştüğünü söyledi. Sonrasını hatırlamadığını ve festival günü geldiği için geç kalmadan hazırlanmaları gerektiğini söyleyerek büyükannesinin sorularından kaçmayı başarmıştı. Ama kafası hâlâ karışık, festival biter bitmez tekrar oraya gitme kararı aldı.

Bütün hazırlıkları tamamlayan Haru ve Büyükanne Yoko, Sakura ağaçlarını izlemeye gittiler. Akira ve Mizuki de oradaydı ve hemen Haru'nun yanına koştular, ona kocaman sarıldılar ve bir daha onu yalnız bırakmayacaklarını söylediler. Dans, eğlence ve sohbetlerle geçen bir geceydi. Dökülen kiraz çiçeği yapraklarını izlemekten kendilerini alamadılar. Festival yavaş yavaş bitiyordu. Herkes çok mutlu ve bir o kadar da yorgun görünüyordu. Büyükanne Yoko bütün gece onu yalnız bırakmadığı için gitme işi sabaha kalmıştı. Ve Haru sabahın ilk ışıklarıyla ormana tekrar gitmek için can atıyordu.

Sonunda sabah olmuştu. Haru heyecanla tüm gece uyuyamamıştı. Hemen hazırlanıp yola koyuldu. Sanki yol hiç olmadığı kadar uzun ve karmaşıklaşmıştı. Bir an önce ulaşmak için koşmaya başladı. Sonunda gelmişti ama orada hiçbir şey yoktu. Büyük bir hayal kırıklığıydı Haru için. Hemen dönmek istemiyordu. Belki de yanlış gelmişti. Etrafta hızla koşmaya başladı ve sesin tekrar ortaya çıkması için tüm gücüyle ormanın derinliklerine bağırmaya başladı. Fakat hiçbir yanıt yoktu ve Haru eve dönmeye karar verdi. Çok üzgündü çünkü bütün şansını kaybettiğini düşünüyordu. Eve döndüğünde kendisini odaya kapattı ve direkt uyumaya başladı. Etrafta koşuşturmak onu çok yormuştu ve farkında bile değildi. Haru bir anda uykudan sıçradı. Terlemişti ve biraz da korkmuş gibi uyanmıştı. Rüyasında tekrar o gece gördüğü yerdeydi; ama bu sefer garip bir şekilde bir geyik belirmişti derenin karşısında. Büyük boynuzları, iri gövdesi ve ipek gibi parlayan derisi ile göz kamaştırıyordu uzaktan. Gittikçe yaklaşıyordu Haru'ya ve yaklaştıkça daha da etkileyici görünüyordu. Kalın ama bir o kadar da naif bir ses tonuyla kelimeler dilinden dökülmeye başlamıştı ve Haru'ya "Seni bekliyor aynı yerde, aynı anda, farklı dünyada." diye söyledi. Ardından bir anda kaybolmuştu ihtişamı ile göz kamaştıran geyik. Haru ne olduğunu anlamamıştı ama kalbinin derinlerinde bu rüyayı rastgele değil bir işaret olarak gördüğünü hissetmişti.

Festival tatili bitmiş ve herkes tekrardan okula dönmüştü. Okulun kapanmasına son birkaç hafta kalmıştı. Haru lise öğrencisiydi ve oldukça da başarılıydı. Ta ki o talihsiz kaza olana dek. Ailesinin ölümünden sonra yalnız kalan Haru bunu okul hayatına da yansıtmıştı. Derslerden uzaklaşmıştı, hatta bazı günler okulu asıyor ve ormana gidiyordu. Saatlerce orada kalıyor ve kimseyle olmak istemiyordu. Mizuki ve Akira ile de az görüşmeye başlamıştı ve hep meşgul olduğunu söyleyip kaçıyor. Herkes büyük bir travma yaşadığını düşünse de Haru sadece kalbinin sesini dinliyor ve görmek istediği şey için çabalıyordu o kadar.

Haru, dersteyken camdan dışarı bakıyordu ve bir anda gözleri yerinden fırlayacak gibi açılmıştı. Tepede rüyasında gördüğü o şehvetli geyik kasabaya doğru bakıyor ve hiç hareket etmiyordu. Haru ders biter bitmez koşarak tepeye doğru gitmeye başladı. Koşarken yere düşüyor ama canı ne kadar yanarsa yansın hiçbir şekilde umursamadan ayağa kalkıp devam ediyordu. Bu sefer her şeyi öğrenecek ve bu işe bir son verecekti. Sonunda tekrardan o yerdedi. Bu sefer geçen gece olduğu gibi değil rüyasındaki gibiydi ortam, geyik de vardı. Geyiğin yanına yaklaştı ve ona duyduğu sesten bahsetti. Geyik Haru'ya döndü ve kendisini tanıttı. Kendisinin kutsal bir ruh olan, göklerden gelen bir varlık olduğunu söyledi. Yüzyıllar öncesinde kapanan geçidin tekrardan açıldığını ve bunun nasıl olduğunu öğrenip tekrar kapatmak için görevlendirildiğinden bahsetti. Haru bu geçidin ne olduğunu ve neden kapandığını merak ediyordu. Geyik anlatmaya başladı.

Yüzyıllar öncesinde iki farklı dünyadan olan Suzume ve Tamiko'nun aşkıyla başlamıştı her şey. İki farklı dünyanın aynı yerinde koşarken birbirlerine çarpmışlardı. İkisi de kafasını kaldırıp etrafa baktığında kimseyi görememişti. Şaşkın bir şekilde ayağa kalkmaya çalışırken tekrar çarpışmışlar ve korkudan çılgın atmışlardı. Birbirlerini duyan ama göremeyen Suzume ve Tamiko olayı anlayamamışlardı ve sürekli "Sen kimsin, neredesin?" gibi sorular soruyorlardı. Neredeyse her gün aynı yere geliyorlardı. O kadar uzun zaman boyunca bunu yapmışlardı ki birbirlerini merak etmeye başlamışlardı. Bu yüzden birbirlerini görmek istiyorlardı. İkisi de farklı dünyada ama tepetaklak aynı yerde duruyorlardı. Geçidin son yeri neresi bilmediklerinden dolayı aynı anda sona varabilmek için birlikte yürümeye devam etmişlerdi. Sonunda o yeri bulmuşlardı. Tepedeki ormanın en görkemli Sakura ağacıydı. İkisi de ağaca elini koyup gözlerini kapattı ve birbirlerini görmek için isimlerini söylemişlerdi. İşte o geçit bu şekilde açıldı. Suzume ve Tamiko daha gözlerini açar açmaz birbirlerine âşık olmuşlardı bile. Ardından kavuşabilmenin tek yolunun Sakura efsanesinde olduğu gibi ruhlarını ağaca adayıp orada birleşmeleri ve ağacın görkemine bir tık daha hayat vermektен geçtiğini anlamışlardı. Kavuşabilmek için bu büyük fedakârlığı yapmalarının en büyük nedeni birbirlerine olan aşklarıydı.

Geyik olayı anlattığında Haru biraz gerilmişti. Duyduğu ses yoksa farklı dünyadan birisine mi aitti, kafası karışmıştı. Ve o geyik tekrardan kaderi bağlanan iki kişinin ağaç tarafından ruhlarının alınmasına engel olmak adına geçidi kapatmaya gelmişti. Şimdi her şey daha da yerine oturuyordu ama Haru, sesin sahibi kimdi, geçit tekrardan nasıl açıldı, yoksa açık mı kalmıştı bilemediğinden kafasında sadece geyik orayı kapatmadan sorularının cevabını bulmak vardı. Bedeli diğer dünyaya geçmek ya da ruhunu vermek bile olsa. Haru bunları düşünürken geyik çoktan ortadan kaybolmuştu. Acele etmesi gerektiğini anlayan Haru bu durumu anlayabilmek ve ne yapacağını bulabilmek adına tüm tarih kitaplarını araştırmaya, kasabanın şamanlarından efsaneleri dinlemeye başlamak istiyordu ve vakit kaybetmeden hemen kasabaya indi.

Haru heyecanla büyükannesinin yanına gitti. Ondan bildiği bütün Sakura efsanelerini anlatmasını rica etti. Bildiği her şeyi anlatan Büyükanne Yoko anlaşılabilir Haru'nun aradığı cevapları verememişti. Haru daha fazla dayanamayıp kasabada bulunan tüm tapınakları gezmeye başladı. Herkesten ufak ufak bilgiler topladıktan sonra bütün yapboz parçalarını birleştirmeye başladı. Ve sonunda olayı anlamıştı. Ama araştırmaları o kadar uzun sürmüştü ki neredeyse Sakura ağaçları çiçeklerini dökme zamanına gelmişti. Koşarak kendisini tepedeki ormana attı. Sakura ağacı, çiçeklerini dökmeden önce yetişmeliydi. Çünkü bütün büyü tam çiçeklerin açtığı zamanda ortaya çıkıyordu. Ve Haru gerçekten kaderindeki kişiyi görmek istiyorsa büyü bozulmadan oraya varmalıydı. Sonunda gelmişti ama bir sorun vardı. İsmi bilmiyordu ve onu nasıl çağıracağına dair bir fikri yoktu. Bağırma dener ama olmamıştı. Ağaçtan rica etmişti ama hiçbir şekilde ses ya da hareket yoktu. Haru ne yapacağını bilememiş bir hâlde görkemli Sakura ağacının altına oturdu ve düşünmeye başladı. Bir anda ormanda yine aynı geyik belirdi. Haru çok geç kaldığının farkındaydı. Geyik gittikçe yaklaşıyordu ve sonunda Haru'nun yanına geldi. Ve olacakları bildiğini, geç kaldığını ona söyledi. Tam geçidi kapatacakken, ağaçtan bir yaprak Haru'nun avucuna düştü. Geyik, gördüğü şeyin Sakura ağacı tarafından ruhlarının alınmayacağı ve gerçekten birbirlerine kavuşacaklarına dair ağacın izin verdiği anlamına geldiğini biliyordu. Ardından geyik ona verilen görevin iptal olduğunu anlayarak ortadan kayboldu. Haru hemen avucunu kapattı, yaprağın uçmasını istemiyordu. Geyiğin gittiğini görünce bunun bir işaret olduğunu anladı ve kalbinden geçen kelimeler diline dökülmeye başladı. Gözlerini kapatmış ve avucundaki yaprağa fısıldıyordu: "Ben geldim. Bana umut olan, benim gibi yalnızlığından dolayı umudunu kaybeden kişi için geldim. Lütfen ortaya çık ve seni görmeme izin ver." Gözlerini açtığı anda olanlara inanmamıştı. Çünkü öyle bir ana denk gelmişti ki görmek istediği kişi de aynı yerde Sakura yaprağına fısıldıyordu. Göz göze geldiklerinde bir süre öylece birbirlerine baktılar.

Uzun süren sessizliğin ardından Haru kendini tanıtmak için elini saydam ağaç kökünden uzattı, sanki bir şelalenin suyundan geçiriyormuş gibi verdiği his hoşuna gitmişti. “Ben Haru!” dedi çekingen bir ses tonuyla. Ardından elini uzatan ve gözlerindeki ışıltıyla Haru'nun gözlerinin içine bakan çocuk “İtsuki” dedi ciddi bir ses tonuyla ama çok içten bir şekilde.

Haru sürekli olarak İtsuki'yi görmeye ormana gidiyordu. Birbirleri hakkında her şeyi biliyorlardı. Gün geçtikçe birbirlerinden hoşlanan Haru ve İtsuki birbirlerini görmek istediler. Tıpkı efsanedeki gibi olaylar yaşadıkları için şaşkınlıkları her defasında aynı heyecanla devam ediyordu. Haru, Japonya'nın Kawazu kasabasında yaşıyordu. İtsuki ise Tokyo'da yaşıyordu. Ailesinin yoğun işlerinden dolayı onlarla birlikte çok vakit geçiremeyen İtsuki yalnız ve üzgün hissettiği bir günde yürüyüş yaparken Hanami festivallerinden birkaç gün önce Sakura ağaçlarının altında bir dilek dilemişti. Kendisi gibi onu anlayacak olan birisi ile olmak ve yalnız kalmaktan artık kötü hissettiğini söyleyerek ağaçlara doğru çığlıklar atmaya başlamıştı, “Orada kimse var mı?” diye birçok kez çığlık atmıştı. Ve her fırsatta kendisini o ağaçların yanında bulan İtsuki sürekli olarak bir umut arıyordu. Haru şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu, seslerin nasıl ara ara ortaya çıktığını ve onları onu çağırıyorlar gibi işittiğini. İtsuki, Sakura yaprağının düştüğü gün son kez gitme kararı vermişti. Bütün mucizeler resmen onların yanındaydı ve denk gelebilmişlerdi. İlk fırsatta buluşma yeri ayarlayan İtsuki ve Haru sonunda o büyük kavuşmayı yaşayacaklardı.

Birkaç gün sonra Sakura ağacının orada, akşam güneşinin yüzlerine vurduğu o masum ışıltı ile sonunda yüz yüze gelmişlerdi. Yavaş adımlarla birbirlerine yaklaştılar ve artık arada mesafe ya da bir duvar gibi Sakura ağacı yoktu. İtsuki, Haru'nun ellerinden tuttu ve ona, “Merhaba! Haru.” dedi gülümseyerek. Sakura ağacı tüm güzel dileklerini sanki Haru ve İtsuki'ye sunuyor gibi güzel pembe yapraklarını üzerlerine dökmeye başlamıştı.

Tıpkı Sakura efsanesi gibi umudunuzu kaybettiğiniz bir anda aşk size gelebilir. Sakura ağacı fırsatı yakalayanlar için sanki baharı ve yeni bir başlangıcı simgelediği gibi fırsatı kaçıran ve kendini umutsuzluğa kapatan, çaba ve arayış içinde olmayanlar için de ölümü simgeleyebilir. Yani aslında mucizeler ve beklediğimiz mitolojik duygular hep içimizdedir. Belki hayal belki de umut olarak.

Paris, Hayallerin Başkenti

Süveyda Güleç

20A ▶

20 ▶

21A ▶

21 ▶

Hayatta bazı anlar vardır, onları yaşarken o anları ölene dek hatırlayacağınızı bilirsiniz. O anın kokusu, melodisi, rengi hafızanıza tüm netliği ile kazınır. Paris'e ayak bastığım an, o anlardan biri idi. Eyfel tüm ihtişamıyla önümde, şehir kırık beyaz evleri ile sanki süslenmiş bir gelin, ağaçlar sonbahara hazırlık yapmakta, yapraklar dönüyor yeşilden sarıya, közde mısır kokuları etrafı sarmakta, sokak satıcılarının sesleri kulaklarımda... Sıcak havayı ciğerlerime çekiyorum. Paris kalbime dolmakta. Şehrin ara sokaklarında yürümeye başlıyorum. İlk işim lokal bir pastane bulmak oluyor. Dışı çıtır, taptaze, içi tereyağlı yumuşacık bir kruvasan arayışım Boulangerie du Champ de Mars'ta son buluyor. Şimdi şehri keşfe çıkma zamanı. Bosquet Caddesi boyunca yürüyorum. Arnavut kaldırımlı yollar, taş duvarlar, cam önlerinde birbirinden güzel kokulu sümbüller, erguvanlar... Seine Nehri kenarına doğru ilerliyorum. Bu büyülü nehre ilk bakış. Émile Zola'nın Thérèse Raquin kitabını lise son sınıfta okurken karşılaşmıştım Seine Nehri ile ilk kez. Bir gece vakti geçmişim nehirden başkarakter ile birlikte. Şimdi kafamda geçmiş, yanımda mavilik, güneşin ışınlarını yutan hafif dalgalar... Nehir kenarında oturup bir bardak kırmızı şarap ile Fransız peynirini akşam yemeğim yapıyorum. Tabii Fransız bageti menünün vazgeçilmezi. Kaldırımlar insanlarla doluyor saat ilerledikçe. Akşam yemeğini orada oturup yiyenler, şarabını içenler, sigarasını tüttürenler, şarkı söyleyenler, paten kayanlar, dostlarıyla buluşup sohbet edenler... Hepimiz orada yan yanayız. Nehrin öbür yanında kalan Eyfel manzaramız. Gece çöktükçe şehre ışıltılar basıyor her yanı. Gelecek yeni güne hazırlık için otele dönüyorum. Şimdi dünyanın en çok turist alan şehrinde, dünyanın en çok ziyaret edilen tablosunu görmeye gideceğim. Mona Lisa'yı görmeye gidiyorum. Louvre Müzesi ihtişamı büyülüyor önce beni. Camdan piramidinin yansıyan güneş ışınlarında göz kamaştırıcı etkisi... Müzenin içinde önce Roma heykelleri karşılıyor beni. İlerledikçe İtalyan ressamların Rönesans tablolarına yaklaşıyorum. Ve işte orada, küçük bir odada, koca duvarın tam ortasında Mona Lisa. Başıyla selamlıyor sanki her geleni. Öyle kibar öyle sade. Belki biraz cılız bir sesle. Hoş geldiniz, diyor. Birkaç saniye, belki dakikalar böyle geçiyor. İnsanlar geliyor, insanlar gidiyor etrafından.

En sonunda bu önemli eseri görmüş olmanın verdiği mutluluğu cebime koyup, Da Vinci'yi, bu büyük ustayı selamlayıp müze gezime devam ediyorum. En az 4-5 saat sürüyor müzeyi gezmem. Eserlerin etkisinde, tarihi yanımda hissederek çıkıyorum dışarı. Ve fark ediyorum şehrin kendisi açık hava müzesi neredeyse. Tarihî yapısını yüzyıllarca korumayı bu denli iyi başarmış başka bir şehir henüz görmediğimi düşünüyorum. Champs-Élysées (Şanzelize) Caddesi boyunca batıya doğru yürüyorum. Triomphe Anıtı'na yaklaştığımda o meşhur kaotik kavşağa ulaşıyorum. Anıt, Fransız İhtilali'nde savaştan ve ölen insanların anısına inşa edilmiş. Duvarların üstünde ise generallerin ve zaferlerin adı kazılı. Altından geçen geçitle metroya binip Paris'in doğusuna doğru yol alıyorum. Victor Hugo'nun Sefiller'i yazdığı, ölümü kucakladığı, âşık olduğu eve varıyorum. Burası üç katlı, tahta merdivenli, minik bahçeli bir ev. Müze hâline getirilmiş bu evde Hugo'nun el yazmaları, not defterleri, piyanosu, yatağı, karısının portresi, porselen takımları ve kişisel eşyalarının çoğu bulunmakta. Onun adımlarını attığı yerlere basıyor ve onunla aynı şeyleri aynı yerde düşünmek mümkün mü diye soruyorum kendime. Belki günün birinde kitabımın son cümlesini bu evde yazacağım ve orada yazılmış son kitap bu olacak. Hayallerime ket vurmuyorum. Sefiller'i yazdığı evin zenginliği beni şaşırtsa da bu usta yazara olan sevgim ve saygım katbekat artarak evden ayrılıyorum. Evin hemen önündeki park -Paris'in en eski kare biçimli yerleşimi-Vosges Meydanı. Kalabalık bir grup çimlerin üzerinde uzanmış, çocuklar eski bir topun arkasından koşuyor, yaşlı bir çift, bankta oturmuş bulmaca çözüyor. Güneş hepsinin üzerinde ayrı ayrı parlıyor. Huzuru içime çekerek yola devam ediyorum. Paris'in en sevdiğim kısmındayım. Küçük dükkânların birinden çıkıp öbürüne giriyorum. Yüzyıllık modanın tamamına hâkim bir şapkacı, her damak zevkine uygun şarapların bulunduğu bir şarap dükkânı, geçmişî günümüze bağlayan bir ayakkabıcı, minik bir kafe. Lokal dükkânları tek tek gezerken dar sokaklar beni Paris'te yaşıyor hissettiriyor. Maison Passos'ta frambuazlı makaronumu yerken şehre veda ediyorum.

Şık Pazar Satıcısı

Duygu Ergün

Küçükken insan hep bir sürrealist, bir aptal olur. Tıpkı çoğu sanatçı gibi düşlerle yaşar, dalıp gider; sanki bir metresmiş gibi sıkıntılı durumlarında onlara sarılır ve etrafı ne kadar kanlı canlı olursa olsun; dokunduğu, gördüğü, işittiği her şey ne kadar gerçek ve sıkıcı olsa da bir türlü kabullenmez çocukken. Hayatı şahane, mutlaka tecrübe edilmesi gereken umut dolu bir şey gibi görüp onu kendisine anlatılan binbir türlü, perili merili, rengârenk masallarla harmanlar. Ah, çocukluk ne aptaldır, ne hoştur! Böyle diyorum diye bana kızmayın ne olur, çünkü eğer bunları söylüyorsam boşa söylemiyorum. Bakın size ne anlatacağım. Ben küçükken -galiba sekiz ya da dokuz yaşımdaydım, tam hatırlamıyorum fakat bayağı küçüktüm işte- en sevdiğim şey annemle market, çarşı-pazar gezmektir. Hele o pazarlar... Bir gittik mi içinden çıkamaz, âdeta labirent gibi her bir yolunu dolaşır dururduk. Gezerken annem bana haşlanmış mısır, takı toka, akide şekeri; bonbon, hurma şekeri, Mevlana şekeri, lokum, muska pestil, sosyete şekeri alır; hatta biraz da nazlanırsam bir oyuncak bebek almaya da razı olurdu. O mısır nasıl güzel kokardı pazar boyunca, bir de üstüne hurma şekeri yedim mi... Benden iyisi yok! Markete gittiğimizde de mutlaka şart koşardım; daha evdeyken, “Çikolata yoksa gelmem,” ya da bir yaz günüyse, “Dondurma alacak mısın, ona göre geleceğim,” diyerek başlar, markette kasaya gidene kadar devam ederdim. Sonunda da çikolatamı -ya da dondurmamı, artık ne aldırıysam- keyifle yer ve ağır olmayan poşetleri ya da poşeti bir ileri bir geri sallayarak taşırdım. Ah, ne güzeldi o günler dertsiz, tasasız. Elim annemin elinde, o bana herkesten çok her şeyini verirken ve bana herkesten çok hayran olurken ne kadar da mutluydum! Konuyu daha fazla dağıtmadan -çünkü bu ebru gibi dağılıp birbirine karışabilir ve hatta kendince ortaya bir lale çizebilir ki bu da duygusallaşmamıza sebep olur ve biz bunu hiç istemeyiz- size anlatmaya başlasam iyi olur. Ben yine böyle pazara gittiğimiz bir günde, bir oyuncak tezgâhına dalıp gitmiş, oradaki rüzgârgülünü çok istemişim. Sebze bakan annemin ceketinin kolundan çekiştirip “Anne, bak rüzgârgülü! Alalım mı, ne olur, ne olur!” diyor, sürekli olarak bunu tekrarlıyordum (Çünkü ne de olsa etraftaki satıcılar mallarını satmak için bir nara yarışına giriyorlardı ve benim sesim de bu gürültü içinde duyulmaya yetmiyordu.). Annemse arada beni geçiştirip sebze bakmaya devam ediyor ve elindeki şeffaf poşete seçtiklerini atıyor ya da bir bana bir de tekrar önündeki sebze tezgâhına dönüp, “Sonra kızım, sonra Ayşenur,” diyordu. Fakat ben daha da ısrar edince elindeki poşeti doldurması için tezgâhtara verdi ve, “Peki, gel bakalım, gel. Alalım da içinde kalmasın,” dedi. Tezgâhtara geleceğini söyledi ve beraber bu tezgâha çok da uzak kalmayan, hatta neredeyse tam karşısında olan oyuncak tezgâhına gittik. Birbirinden farklı seslerin birbirine karıştığı bu pazar yerinde karşımızdaki adam kendi sesini duyurabilmek için biraz bize doğru eğilerek, yüksek bir sesle, “Buyurun ablam, oyuncaklarımız var. Bebeklerim, kuklalarım, arabalarım, ne istersen var!” dedi. Ve daha sonra da tamamen bana dönerek, “Ne istersin bakalım ufaklık? Bebeklerim var; sarışın, esmer, prenses, peri, ne istersen, hangi çeşidini istersen var! Ya da ne bileyim, ütü var. Hem de pembe! Yemek takımı da var istersen,” dedi, konuştu da konuştu.

Çok iyi hatırlıyorum, o böyle konuştuğunda ben hepsini alabilirim gibi hissetmişim. Sanki oradaki rengârenk, şık kıyafetli bebekleri, narin mi narin yemek takımlarını ve daha birçok kız çocuklarının oynaması -ya da belki onlara dayatılacak şeylere şimdiden alışmaları için yapılmış sinsi oyuncaklar da diyebiliriz- için yapılmış ev eşyasını bedavaya dağıtıyorlardı; sanki her çocuğu mutlu etmek için böyle bir iş edinmişlerdi kendilerine. Derken ben bu fikre kendi içimde o kadar kapılmışım ki, tek bir rüzgârgülü için gittiğim ve zavallı annemi de yanımda sürüklediğim bu tezgâhtaki birkaç şeye de göz diktim. Ve nihayetinde; bir rüzgârgülüm, üç farklı renkte balonum -çünkü balonlara aşırı bir sevgim vardı-, baloncuk yapma oyuncuğum -gerçekten bu oyuncuğa böyle mi denir yoksa bunun bir adı var mıdır bilmiyorum ama buna da aşırı bir sevgim vardı ve ne zaman onunla oynasam kendimi bir masalın içinde gibi hissederdim-, son olarak da en makyajlı, en süslü püslüsünden bir bebeğim olmuştu.

Oyuncaklar bir poşete konup annem parayı öderken ve satıcıyla sohbet ederken ben de nedense çevreme bakınıyordum ki hemen bu oyuncak tezgâhının yanındaki elma tezgâhına takıldım. Tezgâhta kırmızı elmalar üzerlerine vuran ışıktan mıdır bilinmez parıldıyor, insana bir meyveden çok daha fazlası olduklarını söylüyorlardı. Tabii aralarında birkaç yeşil elma da bulunuyordu ve bu yeşil elmalar bazı yerlerinden hafif sarıya çalıyor, yer yer açılıp koyulaşıyorlardı. Bir de bu tezgâhın başında duran bir satıcı vardı ki işte her şey bu satıcıyla başlamıştı. O çingene gibi esmer, alımlı adam ve onun yanında duran -büyük ihtimalle ailesiydi- balıketinde ve adamın aksine açık tenli kadın ile iki çocuk... Çocuklardan biri -bu arada küçük olan kız, büyük olan oğlandı- galiba benimle yaşıt, diğeri ise benden bayağı bir büyüktü (Liseli olabilirdi.).

Oyuncaklarım annem tarafından bana verildiğinde ben hâlâ elma tezgâhına bakıyordum ki annem bunu fark emiş olmalı çünkü bana, "Elma mı çekti canın? Seversin sen, gel alalım bir kilo," dedi. Ardından da cevabımı beklemeden oraya gitti, ben de peşinden gittim.

Tezgâhın önünde durduk, annem adama bir kilo elma istediğini söyledi. İşte o an, neden öyle davrandım hâlâ çözebilmiş değilim, bu satıcı adama bakakaldım. Adam annemin isteğine göre elmaları elindeki yeşil naylon poşete doldururken ve kesik kesik bir şeyler söylerken ben, onun o çok keskin hatlı olan yüzüne ve o yüzün üzerindeki, tıpkı elmalarınkine benzeyen garip ışığa -ki yanlış hatırlamıyor ya da bilinçaltımın oyununa gelmiyorsa hava o kadar da aydınlık, güneş o kadar da parlak değildi; parlak olsa bile tam tepemizde duran koca şemsiyelerden dolayı çok da etki edemezdi- fena şekilde kafayı takmışım. Daha ilk görüşte onun normal bir pazar satıcısı olmadığına karar vermiş ve bu karara da çabucak kapılıp giderek kendime, kendi hayal dünyam içinde sihirli bir ortam oluşturmuşum. Hatta inanmazsınız belki ama o dakikada bu adamı öyle garip şekillere sokmuşum ki kafamın içinde, birisi duysa beni ya deli ya da hayalperest olmakla suçlardı. Çünkü ona payetli bir takım elbise giydirmiş, mücevherle süslemiş ve sağ eline de en güzelinden zümrüt işlemeli, sedef kakmalı, ceviz ağacından yapılmış bir baston tutuşturmuşum. Aslında başta yılan veya kaplan başlı bir baston ile hayal etmişim onu fakat bu hayal sonradan baklava başlı bir bastona, en sonunda da şimdiki hâline, zümrüt işlemeli, sedef kakmalı, ceviz ağacından yapılmış bir bastona evrildi.

Şık Pazar Satıcısı

Neyse, kısacası o anda oradaki ben, ben değildim; orada yoktum ve bu adam da, benim aklıma göre, bir pazar satıcısı değil, zengin bir sahtekârı. Adam bizim poşetimizi doldurmayı bitirdi, ardından da onu tarttı. İçinden birkaç elma çıkarıp tezgâha attı ve sonra küçük bir elma alıp tartıdaki poşete geri koydu. Annemden ücreti alacağı sırada aniden başka bir müşteriye yardım etmesi gerektiği için başka bir tarafa yöneldi. O sırada annem de bu adamın çocuklarından benimle yaşıt olanını görmüştü. Bu çocuğu önce küçük hareketlerle sevdi; iki gözünü birden kıırttı, gülümsedi, "Cici kız seni," gibi sözler söyledi ve sonra da benimle tanışması için yanına çağırdı. Çünkü ben çekingen biriydim ve arkadaş edinmek benim için yemek yapmak ya da on beş katlı bir pastayı şeker hamurundan maketlerle süslemek kadar zordu ki sanırım bu söylediklerim benim için hâlâ zor. Kız, annemin onu çağırmasıyla hemencecik tezgâhın arkasından çıkıp yanımıza gelmiş, tam benim önümde durarak bana gülümsemişti. Böylece Beyza -adı buydu, hatırlıyorum- ile tanışmıştım. Ve anında da arkadaş olmuştuk çünkü o benim aksime çok sıcakkanlı ve kıpır kıpırdı. Belki de küçük yaşta, her gün, o ortamda bulunmasından kaynaklanıyordu bu ya da doğuştan öyleydi, bilemiyorum. Biz hemencecik kaynaştığımız için bir şeylerden konuştuk, bir şeyler söyledik derken Beyza'nın babası da işini bitirmiş ve annemden ücreti almaya gelmişti. İşte tam o sırada, artık kızının benimle konuştuğunu gördüğü için mi yoksa sadece oraya bakası geldiği için mi bilinmez, benden tarafa doğru bakmış ve kara gözlerini kısa bir süre için de olsa, hızla giden bir arabanın keskin ve parlak ışıkları misali benim gözlerimde gezdirmişti. Ardından da aldığı parayı üstündeki koyu mavi önlüğün genişçe olan cebine koyup anneme poşeti uzattı ve gülümsedi. Büyülenmişim. O adamın bana bakması sanki, "Evet, ben sihirli ve zenginim," demesi gibiydi. Bunu bana bakarak onaylamıştı. Ve ben o andan itibaren hayal dünyamda birtakım değişiklikler yapmış, orayı genişletmiş ve daha da süslemişim. Kendi küçük ufkumda kaybolmuşum. Öyle ki annem sebze tezgâhında satıcıya bırakmış olduğu poşeti hatırlayıp onu alması gerektiğini ve benim de istersem burada bekleyebileceğimi söylediğinde çıtım çıkarmadım. Ah, ne güzel günlerdi o günler! Eve geldiğimizde bile hayal etmekten kopmamıştım. Yeni alınan oyuncaklarımla odama geçmiş ve akşam yemeğine kadar orada - fakat bedenim orada, ruhen ve akıl olarak kendi hayal dünyamda başka bir bedenim içindeydim- oturup binbir türlü şeyler düşünmüştüm. Hatırlıyorum da, şekilden şekle sokmuştum o adamı. Bir sirk sahibi, sihirbaz, bir haydut, ünlü bir aktör, çizgi film karakteri... Aklınıza gelebilecek her türlü uçuk kaçık hayallerden oluşan her şey! Ve bir çizgi film karakteri olarak onu, He-Man, Temel Reis ya da Stanley Ipkiss olarak hayal ederdim. Hatta bir keresinde onu, E.T. filmindeki E.T.'nin bizzat kendisi olarak da hayal etmişim. Elimde aldığımız baloncuk yapma oyuncağımla odanın içinde bir sürü baloncuk yaparak kendi kendime eğlenmişim. Akşam yemeği saatinde de hızlıca yemeğimi yemiş ve o adamdan aldığımız elmaları yemek için diğerlerinin de yemeği bitirmesini beklemişim. Nihayetinde de elmayı yedim. Fakat nedense o gün karın ağrısından yerimde duramadım ve bunun için de sabahtan beri kafamdan çıkmayan şeyi, elmaları, o adamın sattığı elmaları suçladım. Aradan haftalar geçti ve büyük bir meyve-sebze alışverişi için yine annemle pazara gittik. Tabii bu büyük alışverişe kadar da pazara gitmiştik fakat sadece tek tük şeyler almak ve gezmek içindi o gitmeler. Çünkü biz, annemle ben, ne olursa olsun bir markete ya da pazara giderdik. Bu her gün böyleydi ve özel bir şey değildi. Sadece şöyle bir dolanmak ve kafa dağıtmak için bile olsa giderdik.

O gün elimdeki boş pazar arabası arkamda çaresizce sürüklenirken ben, heyecanla etrafa bakıyor ve Beyza'nın yanına gitmeyi bekliyordum. Sürekli annemi çekiştiriyor, o tezgâhtan elma almak için âdeta çıldırıyordum. Nihayetinde Beyza'nın yanına gidebildiğimde ise ona, heyecanlı bir şekilde evde kurduğum hayalleri ve başıma gelen elma olayını anlattım. Beyza da benim babası hakkında anlattığım uçuk kaçık hayalleri ağzı açık dinledi. Ardından da "Ayşenur, saçmalıyorsun. Benim babamın elmaları zehirli değildir ve babam da bir sihirbaz ya da senin o söylediklerinden hiçbiri değildir!" dedi, biraz sinirle (Sinirlenmekte haklıydı da, ne de olsa babasını Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler'deki cadı olmakla suçlamıştım.). "Ama gerçekten o elmalarda bir şey vardı! Hem nereden biliyorsun, babanı hiç gizli bir şeyler, mesela sihir yaparken gördün mü? Sihir yapacak olsa yanında yapar mı sanıyorsun?" dedim. Ne de çok kaptırmıştım kendimi! Öyle ki biraz daha konuştuktan sonra Beyza'yı da kendime benzetmiştim. Artık o da babasının bir şeyler olduğuna inanıyordu.

O günden sonra hayallerim daha bir ayyuka çıkmıştı. Ve bu hayalleri her geçen gün, pazara gittiğimizde, Beyza'ya anlatıyordum. O da şaşkınlıkla karışık büyülenmiş gibi dinledikten sonra bana, kendi kurduğu hayalleri anlatıyordu. Mesela; gelen müşterileri kendi kafasında şekilden şekle sokuyor, her bir pazar satıcısını bir sirk elemanına çeviriyor ve üstelik benim annemi de devleri besleyen sihirli bir aşçı olarak görüyordu. Hatta evinizde ya da bahçenizde hiç dev gördün mü, diye bile sormuştu. Böylece ikimiz de Alice'den farksız olmuştuk. Tabii o zamanlar biz böyle konuşup kendimizce bir şeyleri yorumlarken bu konuştuklarımızı duyup bize gülen de olmuştu. Bizim çocuk olduğumuzu göze alarak bu saçmalıklarımızı ciddiye almıyorlardı. Fakat durum şöyleydi ki biz, gayet içine çekilmiştik bu durumun. Ve bir gün, yine böyle konuşuyorduk ki Beyza'nın abisi Mehmet sonunda bu konuştuklarımızı duydu. Ve pazardaki diğer insanların aksine gülmedi. Onun yerine, "Ne saçmalıyorsunuz siz, ana sınıfı mı burası? Beyza, kesin senin saçmalıklarındır bunlar. Rahat bırak müşteriyi. Aylaklık da etme, bir sürü işimiz var. Bak, şuradaki ablanın poşeti tartılmak için bekliyor. Git, tart hadi!" dedi ciddi bir şekilde. Ardından kendi kendine, "Sihirmiş... Yok babam zenginmiş de, takım elbise giyiyormuş. Hem de en pahalısından, en bir sihirlisinden... Çocuk işte! Anca saçmalasın!" diye söylendi ve güldü. O olaydan sonra Beyza ile bir daha konuşamadım. Galiba ailesi izin vermiyordu, bilmiyorum. Fakat ben, Beyza ile konuşmasam ve artık tamamen yalnız kalsam da hayal dünyamdan, o gizemli pazar satıcısından -en azından bana göre gizemli- vazgeçmedim. Her gün yeni bir şeyler uyduruyor ve uydurduğum şeylerin de resmini çiziyordum. O kadar resim çizdim ki sonunda bir çizgi roman yapmış olduğumu söyleyebilirim. Ve bugüne kadar da o hayal ile büyüdüm.

Yaşım ilerleyip genç kız olduğumda bile, o pazara gidip o adamı gördüğümde hâlâ aynı şeyleri düşünüyordum ve buna kendimi ne kadar inandırdıysam bir gün onun gizli kimliğinin açığa çıkacağını sanıyordum. O günü, alçaklığının sergileneceği o günü, heyecanla bekliyordum. Bana bakan, yarı kapalı gibi duran gözlerinin bir anda canlanıp da fal taşı gibi açılmasını, hızlı ve göz kamaştırıcı bir şekilde dönüşüme uğramasını, o payetli takımını giyip de elindeki bastonu bir kez yere vurup ardından da neşeli bir şekilde havaya kaldırıp sallamasını o kadar istiyordum ki... Hatta belki kanatları bile çıkar, diyordum içimden. Ah, ah! Çocukluk, çocukluk... Aptallık işte! Şimdi bile, ki kocaman kadın oldum, o adamı hep bir alçak, zengin bir sirk sahibi ya da sihirli bir yaratık olarak düşünürüm.

İstanbul

Zehra Kekeç

Fotosentez

29

Raf
Eylül Ekim

Sesleniş

Berkant Demiray

Yükseliş

Totaliter düzenin penceresinden bakıyorum
Renksiz rüyaların kaydığı bu dipsiz kazana
Her zaman olduğu gibi
Yine avucumda hissettiğim yorgun bir kavram,
Bana sanrılar tarafından nasıl tüketildiğini anlatıyor
Bense keten parkelere gülümsemeye devam ediyorum
Gülümserken tanıdık bir kalp kokusu çarpıyor gözlerime
Ve dizlerim öz saygıma nahoş bir bıçak fırlatıyor
Nüks eden arterlerim geçmişi sayıklarken
Yabancı bir geniş zaman dostu zapt ediyor son kalan umudumu
Yetersizliğim ivmeleniyor ve serin sözlerim cinayete kurban gidiyor
Ansızın maziye taşınmış bir zaman yolcusu üflüyor kulaklarıma
Ve beni kazanın en vicdansız tarafına yolluyor
Önce mavi bir taşkınlık nemlendiriyor yüzümü
Sonra tatsızlıkla taçlandırılmış
Kristalimsi morluklar yakıyor nefesimi
Nihayet gözlerim kararıyor, derinlere bahşediliyorum.
Burada, pes etmekten aciz parmaklarla
Karanlığa hapsolmuş bir iyimserlik sıkıyor boğazımı,
Tetiklenmiş bir yeşillik tartıyor cesaretimi
Ve hiyerarşik desenler kaplıyor mahvolmuş her şeyi
Sıra çocukluğuma gelmeden
İnci katilleri yanaşiyor körfeze
Ve oksitlenmiş bir toprağa gömüyorlar beni
Fakat ölümsüzlüğü reddediyor,
Bütün gücümle filizleniyorum
Tek tek diriliyor, her bir yelkovanı akreplere devrediyorum
Ve işte
Çıgıllıkların eşliğinde bir kez daha gülümsüyorum
Baksanıza, bir ceset daha eksiliyorum

S:11

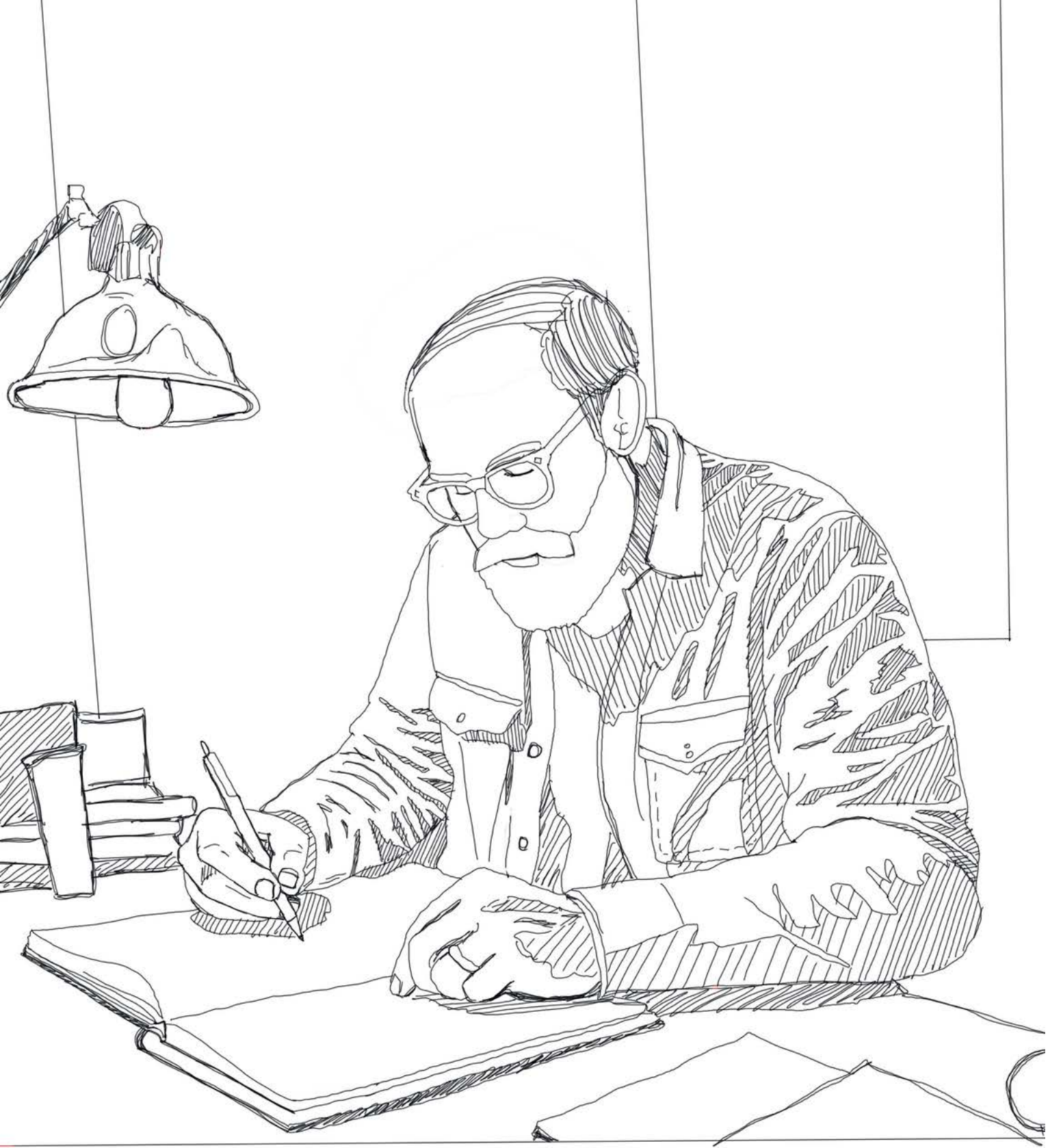
Sesleniş

Biliş

Aldatılmış zihinler köyüneyim
Yaşamaya elverişli değil yazan bir tabela
Meydanda bir direğe asılmış dalgalanmakta
Nüfus öyle fazla değil, oldukça noksan
Fayans ustası tavşanın dediğine göre
Birkaç yıl önce bir katliam yaşanmış
Kimin yaptığı belirsiz
Fakat neden yaptığı belirli
Yine de sormaya çekiniyorum
Çünkü tavşanın gözlerinde hâlâ o uğultuyu görüyorum
O uğultunun yansımada bir kuyu var
Kuyunun içindeyse kâğıttan bir bebek mezarlığı
Ama kuyunun içi sabahları boş görünüyor
Akşam olmadan da dolmuş oluyor
Çünkü açgözlü ahali sadece geceleri susuyor
Fakat diyetleri oldukça ilkel olsa da
Siyaset anlayışları oldukça çağdaş
Birbirlerinin kanlarıyla sık sık açık oturum yapıyorlar
Ama gerçeklikten pek anlamıyorlar
Sahtelikle ilgili her ne varsa dışlıyorlar
Bazen aralarına ben de katılıyorum
İlk olmasa da
Son taşı atmaktan hiç çekinmiyorum
Bu yüzden de hiçbir zaman doymun hissetmiyorum
Olsun, ben zaten aldatılmayı çok seviyorum
Belki de bunu söylememeliydim
Çünkü antik bir fısıltı duydu beni
Yarın köyden ayrılıyorum.
Terk ediş
Bu sefer vadeli bir yüzyılın sonlarındayım
On bir karışık pamuktan bir kalasta,
Lambalara yapışmış ruhlara
Alaylı bir düşünür olmanın ne kadar
Kalaylı bir tadı olduğunu anlatıyorum
Onlarsa bana sarılığın beyazlığa olan dargınlığını resmediyor
Fakat gittikçe nefrete benzeyen bu resme daha fazla dayanamıyorum,

Sesleniş

Ayağa kalkıyorum.
Kalkmamla birlikte saydam bir volkan patlıyor
Ve çekirge yağmurları beni kumdan bir silüete dönüştürüyor
Artık özgürüm!
Artık yok olabilirim!
Demeye kalmıyor ve mineral zırhlı derimden yok oluşlar fışkırıyor
Son yok oluş da beni terk ettikten sonra
Gri cevherler kuşanmış bir süngerimsi beliriyor
Ve mermer kaplı mahkûmluğuma
Var olan her şeyin başlangıcını anlatıyor
Meğerse kötülük dediğimiz şey
Oltayı sallamaktan ibaretmiş
Herkesin bildiği sırlara erişmek için
Kibre yenik düşmek gerekmiş
Mercan ciğerli Meursault'ı duraksatansa
Bir çift tozlu dudağın ta kendisiymiş
Fark ediş
Artık ait olmadığım yerde,
Ait olduğum kişiyeyim
Çatal kaşık gösterisinin başlamasını bekliyorum
Tüm salon sessizlik içerisinde
Perdede böcek mi var?
Şşş! İşte başlıyor!
Peki oyuncular nerede?
Sus dedim!
Benim... benim gitmem lazım
Ne dediğini anlamıyorum
Antik... antik fısıltı
Hâlâ o merdivenleri düşünüyorsun değil mi
Sanırım biraz daha beklemeliydim
O zaman sana bir hediyem var
Gerçekten de gerçektir
Gözlerime bak
Arkama bakmalıydım
Bana bak!
Korkunç görünüyor
Artık anladın mı?

Edebiyat Kültür Sanat
raf

#ESKİZ
EYLÜL-EKİM 2023
ÖN KAPAK

iletisim@rafdergi.com

raf_dergi

raf.dergi

rafdergi.com